

คลั่งรักท่านเซียนโหมงาม เล่ม 2

เต๋าเสวียน 道玄 เขียน เขียนแป แปล

Published originally under the title of
《心尖儿上的病美人》(Xin Jian Er Shang De Bing Mei Ren)

Author © 道玄 (Dao Xuan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Bakerybook Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-06-9

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2567

ราคา 399 บาท

บรรณาธิการเล่ม : the-chairs

ภาพปก : IAMZOOF

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ພິພົບ

ກະດາຍຄອນສາຍຕາກິນຮັດ

www.greenread.com

บทที่ 32

เหวินเหวินเยี่ยลงมือกับเหอส์วี่ซื่อ นั่นคือการต่อสู้ของเทพเซียนจริงๆ
น้ำในธารปรกพหุมนวนสันสะเทือน วิญญาณร้ายดับสลายไร้รูป
ด้วยแสงดาบ ดัสดาบสีดำนิตมกริบเป็นประกาย พุ่งเข้าไปพร้อมไอมาร
เข้มข้นแหลมคม

รอบตัวผีบ้าเพี้ยนเพี้ยนเย็นเฉียบน่าขนลุก

พริบตาที่คมดาบของเหวินเหวินเยี่ยตวัดฟันเกี่ยวแล้ยาวในมือ
เหอส์วี่ซื่อ แล้ยาวที่ฝังเหล็กนิลทั่วทั้งเส้นก็เสียดสีจนเกิดประกายวับวาว
ราวกับประกายไฟระเบิด ทั้งธารปรกพหุระเหิมและสาดกระจายรอบด้าน
ด้วยถูกกวาดด้วยไอมารที่ม้วนกวาดรุกรานเข้ามา

ท้องฟ้าขมุกขมัว บนพื้นแตกออกเป็นรอยแยกกว้างหลายจั้ง¹ เพราะ
ปราดดาบ แม้แต่ตรวนยักษ์เชื่อมนรกก็สิ้นอย่างบ้าคลั่ง วิญญาณหวีดร้อง
ดังก้องทั่วโลกปรกพ

¹ จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

เหวินเหรินเยี่ยแข็งแกร่งจริงๆ

ทว่าที่นั่นคือโลกปรภพ เป็นถิ่นของเหล่าซือซือ ยามเผชิญหน้ากับผีธรา ที่ไม่รู้อยู่มากปีตานั้น แม้อีกฝ่ายจะถูกตรวนยักษ์เชื่อมรกล่ามไว้ แต่ก็แค่ไปจากที่นี่ไม่ได้เท่านั้น ใช่ว่าจะลงมือต่อสู้ไม่ได้

บนตัวเหล่าซือมีตรวนสี่เส้น จอจจำแขนและขา หนึ่งเส้นในนั้น ถูกพันเป็นรอยร้าวลึก สันตะเทือนจนจะขาดสะบั้น นั่นคือรอยกระบี่ ที่เจียงเจ้อหลิวฟันตอนที่ช่วยจินอวีเจีย ผ่าแยกธารปรภพและพันตรวนแตก อีกนิดเดียวก็จะเผลอตัดหนึ่งเส้นขาด

ชื่อปิงเหินที่อยู่ข้างๆ ตกอยู่ในภวังค์แห่งพลังต่อสู้ของท่านประมุข โดยสมบูรณ์ ตื่นเต้นจนอยากเอื้อมมือไปเขย่าไหล่เจียงเจ้อหลิว แต่เห็นร่างกายของอีกฝ่ายราวกับแปะติดจากกระดาดฯ จึงรีบหักเลี้ยวมือเร็วจี ในช่วงเวลาสำคัญ แล้วตบต้นขาตัวเองแรงๆ หนึ่งขาด “หล่อเหล่าเหลือเกิน! ดุดันเหลือเกิน! พุดจาอวดดีถึงเพียงนั้น ก็ยังถูกท่านประมุขซ้อมอยู่ฝ่ายเดียว!”

เจียงเจ้อหลิวเห็นความแรงที่อีกฝ่ายตบต้นขา แล้วรู้สึกว่าคุณขาดนั้นมาลงที่ร่างตน อีกไม่นานก็คงสั่งจ้องโงศพได้

ดาบที่เหวินเหรินเยี่ยพันรถม้าแยกจากกันก่อนหน้านี้ แม้ตัดแฉกคอ ม้าศึกของโลกมารขาด ทว่าไม่ได้ทำให้ปีศาจน้อยทั้งสองบาดเจ็บ อาวุธไม่เคยเห็นจากยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อน เขาตะลึงงันไปกับฉากต่อสู้ของจริงที่ไม่มีสเปเชียลเอฟเฟกต์ข้างหน้านี้ ส่วนฉางเฉียนนำเสื้อคลุมขนจิ้งจอกหนาๆ ตัวหนึ่งออกมาจากอุปกรณ์เก็บของ กอดเสื้อเอาไปคลุมตัวเจียงเจ้อหลิว

กลืนครีปีศาจครึ่งมารค่อนข้างสัมผัสได้ไว ชื่อปิงเหินรู้ทันทีที่ได้กลิ่น เขามองฉางเฉียนด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ คล้ายรู้สึกว่าสายเลือดอย่าง ครีปีศาจครึ่งมารพบเห็นได้น้อยมาก แม้พี่ชายของท่านประมุขจะจากโลกนี้

ไปเร็วมาก แต่ก็มีลูกเก่งเหลือเกิน ให้กำเนิดคุณชายน้อยเหวินเหรินซึกับชยายคนแรก หลังชยายคนแรกลาโลกไปก็แต่งงานครั้งที่สอง แถมที่หามาได้ยังเป็นปีศาจตัวหนึ่ง

เป้าหมายของโลกมารเรียบง่ายมาตลอด ใครสู้เก่งคนนั้นก็ได้กรรยาไม่ว่าชายหรือหญิง เพียงแต่ในด้านพลังกำลัง ชายหญิงแตกต่างกันชัดเจน ส่วนใหญ่พวกเจ้านายยังคงค่อนข้างสู้เก่งอยู่ดี ดังนั้นแนวคิดชือสัตย์ต่อคู่ครองของตนไปจนวันตายของพวกเขาจึงแข็งแกร่งมากเช่นกัน ไม่ว่าหญิงหรือชาย อย่างไรก็ตามแต่ออกนอกกลุ่มนอกทางไปเที่ยวหอนางโลมเลย แค่แต่งงานครั้งที่สองก็ถูกติฉินนินทาได้ง่ายแล้ว

พ่อของฉางเฉียนก็คือมารที่ถูกติฉินนินทาในโลกมารตอนนั้น

เนื่องจากการชอบรบพุ่งและความรักเดียวใจเดียวสองอย่างนี้เป็นเอกลักษณ์ของเผ่าพันธุ์ จึงทำให้จำนวนประชากรในโลกมารไม่ค่อยเพิ่มขึ้นมาตลอด อัตราการเกิดกับอัตราการตายมักเท่ากัน คงอยู่ในสภาพที่ตัวบุคคลดูร้ายน่ากลัว แต่ยากจะเพิ่มจำนวนในวงกว้างได้

ฉางเฉียนถูกลงโทษสูงชันแดงตบนี้จ้องจนสันหลังเย็นวาบ แต่เขาอยู่ใกล้เจียงเจ้อหลิว จึงไม่กลัวสักนิด เขายกมือจัดเสื้อผ้าเจียงเจ้อหลิวให้เรียบร้อย มองหน้าพี่เทพเซียนพักหนึ่ง เห็นความอ่อนเพลียสะท้อนอยู่กลางหน้าผากเจ้าตัว จึงกระซิบถามด้วยความปวดใจ “ท่านพี่ยังหนาวอยู่หรือไม่”

เจียงเจ้อหลิวส่ายหน้า เขาแคงวังเหลือเกิน แต่ก็ไม่กล้าหลับ สายตาจับจ้องฉากข้างหน้าต่างตลอด ขณะกระแสดความคิดเริ่มขยายตัว

ชือปิงเหินอยู่ข้างๆ คอยเฝ้าระวังความปลอดภัยของชยายมารชนิดที่เรียกได้ว่าเข้มงวด เพียงแต่ต่อให้เข้มงวดแค่ไหนก็อาจหยุดยั้งความพุดมากของเขาได้ “เล่นอะไรนะ แค่นี้? แค่นี้เอง? แค่นี้ก็ยิ่งจะมาสู้กับ

ท่านประมุขของพวกเรา? นี่แค่จะกวนบาทาหรือ...”

เขาพูดเรื่อยเรื่อยมาค่อนวัน กลับกลายเป็นว่าจุดประกายความคิดที่ติดขัดในหัวเจียงเจ้อหลิว เทพเขียนคนงามพลันยกมือขึ้นจับช้อปิงเหินแล้วเอ่ย “เรียกเหวินเหรินเยี่ยกลับมา”

ช้อปิงเหินมองมือที่จับตนอยู่ข้างนั้น แล้วพูดอย่างอึ้งงัน “ท่านพี่สะใภ้...นะ นะ นี่ไม่ค่อยดีกระมัง...”

ในสมองเขานึกถึงผลลัพธ์ของการหนีตามกันไปกับท่านชายอย่างควบคุมไม่อยู่ หากไม่ใช่เพราะท่านประมุขมีบุญคุณยิ่งใหญ่ต่อเขา ครั้งนี้เขาอาจลงมือทำไปแล้ว

มือข้างนี้เรียวยาวเย็นเฉียบ ข้อมนิ้วมอมบาง หลังมือดูจุน้ำแข็งค้างเผยให้เห็นสีหลอดเลือดต่างๆ บนเล็บไร้สีเลือด คล้ายสลักจากหยกอ่อน และหยกชิ้นนี้ยังล้ำค่าอย่างยิ่งवादด้วย จะแตะก็แตะไม่ได้

เขายกมืออย่างเคร่งครัดเหมาะสม หัวแขนเสื้อเจียงเจ้อหลิวขึ้นด้วยความระมัดระวังถึงขีดสุด แล้วกลืนน้ำลายพูด “เรียกเขาทำไมขอรับ ใช่ว่าท่านประมุขจะสู้ฝีมือท่านไม่ได้เสียหน่อย”

“ขึ้นสู้ต่อไป” เจียงเจ้อหลิวขมวดคิวงาม “ตรวนยักษ์เชื่อมนรกต้องขาดแน่”

จนถึงตอนนี้ เขาเพิ่งเข้าใจเส้นสายความเป็นมาของเหตุการณ์ทั้งหมด จู่ๆขึ้นก่อความผิดพลาดทำช้อตกลงกับเหอส์ชือด้วยเหตุผลบางอย่างที่มีอาจทราบได้ แต่คนเจ้าเล่ห์เพทุบายอย่างเหอส์ชือไม่มีทางวางเดิมพันกับวิชาสังร่างของผีบ้าเพี้ยรทั้งหมด หลังจากเขารู้เรื่องความสัมพันธ์ของเหวินเหรินเยี่ยกับตน เป้าหมายสูงสุดคือตัดตรวนยักษ์เชื่อมนรกให้ขาด

กลิ่นอายน้ำธารปรกพบนมุกเพลิงบริสุทธิ์นั้นตั้งใจทิ้งไว้ คำพูดที่กล่าวกับตนเหล่านั้นคือการแสดง ฝีมือให้มีความสำคัญแก่जूฐินอย่างมาก เพียงแต่ปิดบังเป้าหมายที่แท้จริงของเหอส์ซื่อไม่มีผิด... หากตนไม่ตัดสินใจฆ่าजूฐินอย่างเด็ดขาดทันที ไม่ว่าจะเป็นการเอาเขามาข่มขู่ หรือวางแผนอื่นๆ อีกมากมายหลังจากนี้ ล้วนยั่วโทสะเหวินเหรินเยี่ยได้อย่างง่ายดายทั้งสิ้น

ตอนนั้นเขาถือกระบี่ยังสามารถพันตรวนให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ได้ แล้วจอมมารน้อยในตอนนี้จะไม่เห็นอกว่าอย่างนั้นหรือ

เจียงเจ๋อหลิวกำลังคิดทบทวนตั้งแต่ปริศนาที่เหอส์ซื่อปรากฏตัว ทั้งที่อีกฝ่ายสามารถจมลงไปอยู่ก้นธารปรกพโดยไม่ต้องโผล่มากก็ได้แท้ๆ แล้วทำไมจะต้องออกมาประมือกับเหวินเหรินเยี่ย ลักษณะการกระทำเช่นนี้... ไม่เหมือนนิสัยของผีบ้าเพี้ยนเพี้ยน

เจียงเจ๋อหลิวพูดแค่ประโยคนี้ ชื่อปิงเหินก็ตระหนักถึงความร้ายแรงของเรื่องนี้ทันที เขากระตุ้นโอมาร ใช้วิชาส่งเสียงเล็งเป้าหมาย ส่งข้อความเข้าสู่เหวินเหรินเยี่ยโดยตรง “ท่านประมุข! ท่านชายาไม่ให้ท่านรู้แล้ว!”

วิธีเรียกของเขาย่อมหยุดอีกฝ่ายไม่ได้ เผ่ามารมีนิสัยพอลาสนิดแล้ว ล้วนควบคุมไม่อยู่ ไม่ใช่แค่เหวินเหรินเยี่ย แม้แต่เหล่ามารชั้นสูงรอบๆ ที่ตะลุมบอนกับวิญญาณร้ายก็เผยร่างเดิมส่วนใหญ่ออกมาทันทีทุกคน ซึ่งดูร้ายป่าเถื่อนจนเหมือนจะทำลายโลกาให้พินาศ

ชื่อปิงเหินหมดหนทางแล้วจริงๆ เขาหันไปมองเจียงเจ๋อหลิวที่อยู่ข้างๆ ไม่รู้ว่าสมองอัจฉริยะนี้จะไรขึ้นได้ จึงส่งเสียงไปอีกประโยคอย่างแม่นยำ “ท่านประมุข ท่านเขียนเจียงบอกว่าเขาอยากกลับไปนอนกับท่าน!”

ดาบดำหยุดชะงักไปปริศนาหนึ่ง

ปีกกระดูกนากลัวที่เหวินเหรินเยี่ยสยายกระพือซ้ำๆ หลายอึดใจ

หนามยาวที่งอกกลับหัวระหว่างข้อนิ้วเสียดสีกับแฉียวของเหอหลั่วชื้อดั่งแกรก

เกาะบนหน้าเขาค่อยๆ เลื่อนหาย ลมหายใจเผาไหม้ร้อนลวก เขาปล่อยแฉียวที่ฝังเหล็กนิลทั้งเส้นในมือโดยพลัน

ชื้อปิงเหินเห็นว่ามีหวัง จึงพยายามต่ออย่างไม่ลดละ “ท่านเขียนเจียงบอกว่ารอจนเหนื่อยแล้ว! อยากให้ท่านอุ้มเขากลับโลกมาร!”

การส่งเสียงแบบนี้คือการกำหนดเป้าหมายเป็นพิเศษ เจียงเจ้อหลั่วจึงไม่ได้ยินเนื้อหา เห็นเพียงรูปปากชื้อปิงเหิน เขาขมวดคิ้วคาดเดา แล้วอดถามไม่ได้ “เจ้าพูดอะไรอยู่”

มารชั้นสูงสุดแดงยกมือจะตบไหล่อีกฝ่าย แต่เห็นเสื้อแขนจิ้งจอกของคนผู้นี้เต็มไปด้วยเส้นผมราวกับหิมะ ก็หยุดกะทันหันแล้วดึงมือกลับ พูดอย่างมั่นใจ “สูหยินท่านวางใจเถอะ ข้าเรียกท่านประมุขกลับมาให้ท่านได้แน่”

เขาหันกลับไป แล้วจู่โจมอย่างรุนแรงด้วยการส่งเสียงที่ไร้หลักการ “ท่านประมุขรีบกลับมาเร็ว! ขอรับ ท่านเขียนเจียงบอกว่าหากท่านยังไม่กลับมาปลอบเขากอีก เขาจะหนีไปกับมารตนอื่นแล้ว...”

ประโยคนี้อย่างไม่จบ ดาบดำอันหี่ยมเกรียมดุดันก็หยุดค้างกลางอากาศฉับพลัน ปีกกระดูกข้างหลังที่แทบดบังท้องฟ้าในยามที่เหวินเหรินเยือกออกพลอยสั่นสะท้านอย่างซ้ำๆ ไปด้วย ในช่วงเวลาที่กำลังต่อสู้อย่างหน้ามืดตามัวและเลือดเดือดพล่านที่สุด มารที่อยู่ข้างหน้าเหอหลั่วชื้อตอนนี้กลับเก็บดาบกลับอย่างกะทันหัน

...? ร่างเดิมจะออกมาสู้กับเขาอยู่แล้ว แล้วทำไมถึง...

เหอหลั่วชื้อยังไม่ทันได้วิเคราะห์การกระทำของอีกฝ่าย ก็เห็นเงาร่างของเหวินเหรินเยือกพลันถอยออกไปตกลงข้างๆ เจียงเจ้อหลั่ว แล้วอุ้มท่านเขียนไว้ค่าที่เหมือนกองหิมะนั้นขึ้นมากันใด

พริบตาต่อมา เฝ้ามารที่อาจหาญไร้เทียมทานก็แนบชิดกับร่างก้อนหิมะ แล้วทำปากขมขมบิถามเสียงแผ่วเบาแฝงด้วยความน้อยใจ “ท่านจะหนีไปกับใครอีก”

เหอหลั่วซื่อตกตะลึงอึ้งงัน เขากวาดตามองตรวนที่ถูกดาบดำฟันหลายที พอสะบัดเบาๆ ตรวนยักษ์เชื่อมนรกสีเส้นก็ขาดไปสองเส้นในชั่วพริบตา

น่าเสียดาย เหตุใดเจียงเจ้อหลิวจึงเรียกมารตนี่กลับไป เหอหลั่วซื่อลูปคางหรีตาเหมือนเกิดความอยากรู้อยากเห็นที่อธิบายได้ยาก

เจียงเจ้อหลิวก็ไม่รู้เหมือนกันว่าซื่อปิงเหินเรียกฝายนั้นกลับมาได้อย่างไร เขาถูกเหวินเหรินเยี่ยกอดจนแทบหายใจไม่ออก จอมมารน้อยเข้ามาใกล้ต่อหน้าแล้วเฝ้าถาม ทุกประโยคล้วนเปี่ยมด้วยความกังวลของบุรุษแต่งงานแล้วที่กลัวว่าภรรยาผู้งดงามอาจนอกใจ

ที่ตัวเหวินเหรินเยี่ยยังอยู่ในสภาพต่อสู้อยู่เล็ดทั่วร่างร้อนระอุ เวลานี้อุณหภูมิร่างกายของทั้งสองแตกต่างกันมาก เจียงเจ้อหลิวได้ตระหนักถึงความรู้สึกในการเผชิญหน้ากับเตาไฟน้อยของจริง

“ข้าหาท่านไม่พบ” เหวินเหรินเยี่ยกระซิบ “อารามตันซิน เขาจงดั้น ข้าหาท่านไม่เจอเลย ตำแหน่งที่ท่านหลังก็ไม่มี ข้า...”

คำพูดเขาพลันชะงัก รู้สึกจุกในคอ ดวงตาสีม่วงมองเจียงเจ้อหลิวอย่างจดจ่ออยู่อย่างนั้นนานพักหนึ่งโดยไม่ผลไปไหน ดวงตาของเขาทอประกาย เผยอารมณ์รุนแรงเต็มที่

“ข้ากลัวว่าจะหาท่านไม่เจอแล้ว”

ประมุขเฝ้ามารที่เมื่อครู่ยังฟาดฟันกับเจ้าแห่งปรภพชนิดฟ้าดินสะเทือนเลื่อนลั่น ตอนนี้กำลังกอดเจียงเจ้อหลิวเหมือนลูกสุนัขที่ถูกทอดทิ้ง

ตัวหนึ่ง

ในสายตาเหวินเหรินเยี่ยมีเพียงเจียงเจ้อหลิว และมองเห็นเพียงคนผู้นี้ ทั้งร่างเขาล้วนเป็นอารมณ์ตื่นตระหนกไม่หาย ความกระสับกระส่ายรุนแรงวนเวียนรอบอีกฝ่ายตลอดเวลา เข้มข้นยิ่งกว่าความกระหายการต่อสู้ที่เผยออกมาภายนอก

เขาแนบชิดกับหูเจียงเจ้อหลิว เสียงแหบต่ำหุดหู่ใจ ลมหายใจร้อนผ่าว “ข้ากลัวมาก ท่านอย่าทำให้ข้าตกใจอีกนะ”

เจียงเจ้อหลิวรู้ว่าตอนนี้อีกฝ่ายไม่สนใจจะฟังการวิเคราะห์หรือว่าเป็นเหตุเป็นผลอะไรทั้งนั้น จึงไม่ได้เล่าเรื่องแผนชั่วที่น่าขยะแขยงพวกนั้น เขาสบสานกับดวงตาสีม่วงเข้มของจอมมารน้อย เงยหน้านิดๆ กลีบปากเย็นเฉียบแต่รอยหยักบนกลีบปากอีกฝ่ายอย่างว่องไวแล้วผละออกทันทีก่อนเอ่ยเบาๆ “เลิกสู้ได้แล้ว กลับกันเถอะ”

หากต้องการเหตุผลสักข้อให้ได้

“เหนื่อยมากแล้ว” เจียงเจ้อหลิวบอก “ข้าดูจนง่วงแล้ว”

สมองเหวินเหรินเยี่ยหยุดทำงานเพราะจุ่มพิตสันๆ และเย็นเฉียบนี้ ความตื่นตระหนกกับความกระหายการต่อสู้อันเดือดพล่านทั้งหมดถูกแช่แข็งเข้าไปในจุ่มพิตนี้อย่างเรียบง่ายยาวนาน อุณหภูมิทั้งหมดถูกลดต่ำ เหลือเพียงประโยชน์ในเวลานี้

สำหรับเหวินเหรินเยี่ย เหตุผลข้อนี้เพียงพอแล้ว

เขาผงะ แล้วกุมมือเจียงเจ้อหลิว พยักหน้าบอก “ตกลง”

จอมมารน้อยอุ้มอีกฝ่ายขึ้น เกราะกระดูกทั่วตัวเขาที่ครูดแล้วเจ็บได้ละลายหายไปสิ้น เพื่อแปลงมาอยู่ในร่างมนุษย์ เขาเอื้อมมือจัดคอเสื้อจนจึงจอกบนร่างคนงาม แล้วเอ่ยเบาๆ “ท่านนอนเถอะ”

เหวินเหรินเยี่ยพุดอย่างสงบเยือกเย็น ซื่อปิงเหินที่อยู่ข้างๆ ทำหน้า
จงบกับบทสนทนาว่า เขาจึงแผ่นหลังท่านประมุขของตนที่พาท่านชายา
ไปจากโลกปรภพแบบตาไม่กะพริบ จูปากก่อนเอ่ยเบาๆ “มีคู่ให้อุ้มนี้มัน
เยี่ยมจริงๆ”

เยี่ยมมาก

ซื่อปิงเหินหันไปมองมารู้คู่เจ็ดถึงแปดคนที่ต่อสู้อยู่ข้างๆ แวบหนึ่ง
แล้วหิวปีศาจน้อยที่ไม่รู้สึกตัวสองตัว ตามเจ้านายไปอย่างยอมรับชะตากรรม

การต่อสู้ที่สะท้านสะเทือนทุกโลกในครั้งนี้อย่างยิ่งก็ค้างเติ่งไว้
อย่างนั้น

เจียงเจ้อหลิวเหนื่อยล้ามากจริงๆ เขาหลับไปในอ้อมกอดของ
จอมมารน้อย ไม่รู้ว่าจะนอนไปนานแค่ไหนถึงตื่นขึ้นมา ครั่งนี้เหมือนเป็น
การนอนหลับอย่างเต็มที่ที่สุดของเขาในขณะนี้

เขาลืมตาขึ้นมา เห็นเครื่องเรือนคุ้นเคยที่เขาจงหนาน เสียงหม้อยา
เดือดปุดๆ ฟองน้ำผุดขึ้นแล้วทยอยกันแตก

กระดิ่งลมได้ขายคาสั่นเบาๆ ส่งเสียงกรังกรังแว่วๆ ยามหิมะตก
อยู่นอกหน้าต่าง

เตาไฟลุกโชนให้ความอุ่นสบาย อาวุธปืนปร่งยาอยู่ข้างโต๊ะ ฉางเฉียน
กำลังดื่มได้ตะเกียง ครั่งหนึ่งคือแสงเทียนละเอียดดูบไหว อีกครั่งคือ
แสงจันทร์เย็นเยือกที่กระจ่างใสดูจวรี

ที่แท้คือคำคืนพายุหิมะบนเขา

เจียงเจ้อหลิวจิตใจอ่อนคลายขึ้นมาทันที หากความรู้สึกว่าตนกำลัง
ดูแลรักษาตัวเองในบั้นปลายเจอนี้ที่สุด เขามองแสงจันทร์ที่พร่างพรอม

ลงบนมุขเตียงพักหนึ่ง แล้วเลิกผ่านมุ้งขึ้น ปลายเท้ายังไม่ทันแตะพื้น ก็ถูกมือข้างหนึ่งจับยึดข้อเท้าไว้

มืออีกฝ่ายเรียวยาวและกว้างหนา เป็นขนาดมือของบุรุษวัยผู้ใหญ่ สามารถกำรอบข้อเท้าเรียวยาวของเขาได้อย่างง่ายดาย ฝ่ามืออุ่นๆ แนบสนิทกับผิวเย็นเฉียบของเขาด้วยความอ่อนโยน

ตอนนี้เจียงเจ๋อหลิวถึงพบว่าอีกฝ่ายนั่งอยู่ข้างเตียง

“จะไปไหน” จอมมารน้อยเอ่ยเสียงเข้ม “หนวขนาดนี้ มุกกลับเข้าไปเลย”

เจียงเจ๋อหลิวตอบ “ข้าจะไปดูสักหน่อยว่าดอกเหมยบานหรือยัง”

“ดอกเหมยบนเขาจางหนานบานครั้งหนึ่งนานครั้งปี ควรค่าให้ท่านไปดูด้วยหรือ” เหวินเหรินเยี่ยขมวดคิ้ว บนดวงหน้าหล่อเหลาคมเข้มเต็มเปี่ยม ด้วยความรู้สึกต่อต้านในเรื่องนี้ “ท่านจะทรมานข้าหรือ ข้าเพิ่งดูแลท่านดีขึ้นเพียงนิดเดียว ท่านก็...”

เขาชะงักแล้วพูดต่อ “ไม่ให้ไป”

ไม่เลว ดุฉันทีเดียว ภายนอกที่ดูเผด็จการวางอำนาจแบบนี้ เป็นที่น่าพอใจมาก

เจียงเจ๋อหลิวมองนอกหน้าต่าง แล้วมองมือที่จับข้อเท้าตนอยู่ข้างนี้ จากนั้นอธิบายอย่างนุ่มนวล “เจ้าไม่ต้องห่วง ข้าจะแต่งตัวดีๆ”

ความหมายโดยนัยคือเขาจะไม่แะแะตัวเอง

เจียงเจ๋อหลิวรักษาคำพูดมาตลอด ในเมื่อเขาพูดเช่นนั้น ก็ต้องดูแลตัวเองดีๆ แน่ ยิ่งไปกว่านั้น...ตอนนี้เขาไม่อยากตายเลย เขานึกสภาพที่จอมมารน้อยอยู่ตัวคนเดียวบนโลกไม่ออก สำหรับจอมมารน้อยแล้ว นั่นเหมือนเรื่องที่โหดร้ายอย่างยิ่งवाद

...อย่างน้อย ให้เขาได้อยู่เป็นเพื่อนจอมมารน้อยอีกสักหน่อย
เหวินเหรินเยี่ยไม่ปล่อยมือสักนิด ทว่าพาอีกฝ่ายกลับไปวางบนเตียง
ทุกคำพูดและทุกการกระทำล้วนเต็มเปี่ยมด้วยบรรยากาศการคุมเชิง
หน้าสนามรบ “ไม่ได้ ข้างนอกหิมะกำลังตก”

เจียงเจ้อหลิวเอ่ย “แต่ว่า...”

“เข้าไปดูมาแล้ว ดอกเหมยบานแล้ว”

เจียงเจ้อหลิวขมวดคิ้วนิดๆ “ถ้าอย่างนั้น...”

“ท่านอย่ามาอแงกับข้า”

เจียงเจ้อหลิว “...”

มารที่หัวรั้นคันทุรังนี้คุยด้วยยากจริงๆ

เขาถอนใจแล้วบอก “เข้าไปเล่า”

เจียงเจ้อหลิวบำเพ็ญเต๋ามาพันปีกว่า ยังไม่รู้เลยว่าท่าทางอแง
ของตนเป็นแบบใด

เหวินเหรินเยี่ยจ้องเขาเฉยๆ

เสื้อผ้าของเจียงเจ้อหลิวสีอ่อนมาก ตอนนี้อยู่กำลังขัดตัวอยู่บนเตียง
ราวกับก้อนหิมะ ผ่านลมลายปักถูกผลักไปข้างหนึ่ง ก่อนหน้านี้เขาได้รับ
บาดเจ็บที่โลกปรกฏ อาศัยหินคืบซีฟจึงรอดตายมาได้จริงๆ อีกทั้งกิน
หินวิเศษไว้สีแล้วอาการจึงค่อยๆ บรรเทาลงไปบ้าง

เจียงเจ้อหลิวเจอจอมมารน้อยขวางทางอย่างไรเหตุผล นั่งคิดอยู่บน
เตียงนุ่มพักหนึ่ง แล้วเงยหน้าสบตากับเหวินเหรินเยี่ยชั่วคราว พลางลองเอ่ยชวน
“ถ้าเช่นนั้นเจ้าไปเป็นเพื่อนข้า?”

คำปฏิเสธอย่างใจร้ายจากปากเหวินเหรินเยี่ยชะงักกึก

เขาถูกสายตาของอีกฝ่ายจับจ้องอยู่ และสบสานกับดวงตาสีดำสนิท

คุณ ในดวงตาคุณนี้ไม่ส่องประกายแสงใด แต่กลับมีความมดงามเย็นเยือก
ที่ห่างเหินเย็นชามาตั้งแต่เกิด

เหมือนเขากำลังเผชิญกับหิมะก้อนหนึ่งที่ละลายนิดๆ

เหว็นเหว็นเยี้ยค่อยๆ กลืนน้ำลาย พลังรักษาหลักการด้วยพลัง
ควบคุมตัวเองอันแข็งแกร่งยิ่ง “ไม่ได้ อุณภูมิที่พื้นบนเขาจนหนาวเย็นมาก
ในช่วงสั้นๆ นี้ ท่านอย่าได้คิดจะเดิน...”

เขาหยุดพูด แม้จะเตรียมตัวเตรียมใจมาหลายรอบก็มีอาจด้านทาน
พอพูดมาถึงตรงนี้แล้วพลันเจ็บไปอึดใจหนึ่ง ก่อนหันมาบอก “...ข้าอุ้มท่าน
ไป”

เจียงเจ๋อหลิวเจียบไปครู่หนึ่ง รู้สึกว่าตัวเองเหมือนคนพิการ แต่ก็ยอม
ประนีประนอมด้วยความจนใจ “ได้”

เปลวเทียนไหม้ดังเบรียะๆ

นอกเรือนเล็กไม้สนมีเงาตะคุ่ม ซื่อปิงเหินในชุดแดงพั้งข้างประตูหลัง
บนป่าและแขนเสื้อเปียกหิมะที่ตกลงมา แต่เขาไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อย เพียง
กอดตามองสหายข้างๆ แอบพั้งพลางบอก “พั้งสิ นี่มันเหมือนมีอนาคตใหม่
ในเมื่อแค่นี้ยังถึงขั้นลากทั้งคณะมาเพื่อเรียนรู้การจุดคร่าโดยเฉพาะ?”

ด้านข้าง อาจารย์ชั่วครวญผู้ถูกทิ้งไว้ที่เขาจนหนาวเพื่อศึกษาดูงาน
ในสถานที่จริง แล้วจะเปิดสอนหลักสูตรตอนกลับไป พยักหน้าเอ่ยด้วย
ความกลัดกลุ้ม “พวกเราสองคนจะพูดอย่างไรดี ถึงจะทำให้ท่านประมุข
ดูสง่าผ่าเผย”

ซื่อปิงเหินกอดอกมองท้องฟ้า สายตาถูกหิมะบนขนตาบดบัง
ไปสามส่วน เขามองไปยังท้องฟ้าราตรีไกลโพ้นอยู่พักหนึ่ง ก่อนเอ่ยอย่าง
ใจลอย “ขอเพียงรักกัน เรื่องพวกนี้ก็ได้ลืมนานนั้นหรอก”